

301 lap

Szám.

ig közel
s vonulj
ósits. —
gy a te
nfluenza.
— Roth
Hogy új
levelké-
apirosra.
y leveled
ltam, áll
emet. —
margit-
a feneké-
Aladár.
t számot
3 és fázó
ő. Meleg
vanságo-
tápláljá-
szerény-
álom. —
üket na-
sorát ej-
zata ör-
Honka,
a »Kis
iz helyes
Puteáni
n s meg-
— Bar-
veszik.
Sidonia.
viszony
ülök. —
ly. Ezer
levélnek
ását; az
a sokára

ermekék
Czeisel
ehlichter

hü napi

es ada-
ácsi.

301 lap

KIS LAP

...ÖSSZEKULCSOLT KEZEKKEL MONDTA EL AZ IMÁT... (Lásd a 30. lapon.)

XXXVIII kötet, 2. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1890. január 12-én

um-épület.
en.

301 lap

AZ ERDŐ TITKA.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

JOLÁNKA semmikép sem akarta hinni az Emmike beszédét.

— Nem, hiába mondd, az nem lehet. Azt elhiszem, hogy valami tündérék vannak ott... talán hamis és gonosz tündérek is. De kísértet bizonyosan nincs. Azt nem hiszem.

— Jártál már ott éjfélkor?

— Már hogy járhattam volna! Még nappal sem jártam! Éjjel pedig a szobámban alszom. Majd adna a néni, ha este kilencz óra után még kint kóborolnék.

— No, az nagyon szép dolog, ha itt van ez a szép, érdekes, rejtélyes erdő a tőszomszédban és még ott sem voltál. Sebaj, most majd együtt kifürkésszük.

— Hogyan, mit akarsz ezzel mondani?

— Azt, hogy most mindjárt oda sétálunk. Itt ki van törve a kerítés, ezen keresztül férünk. Mehetünk egyenesen.

És mialatt ezt mondta, már keresztül is bujt a kerítésen. Jolánka ijedten kapkodott utána.

— Jaj, Emmike, kedves Emmike, jőjj vissza! Ez nem arra való ám, hogy kibujjunk rajta. A néni, ha nagyon megharagudnék, ha tudná... Ő csak azt engedte meg, hogy a kertbe jőjjünk, de nem azt, hogy ki is menjünk.

— De azt sem mondta, hogy nem szabad kimennünk.

— Igen... de majd keresni fognak...

— Dehogyan fognak! Az én mamám itt marad estig, azt tudom, mert mondta.

Igy hát bőségesen ráérünk. Tamás egy hónapig sem állna velem szóba, ha megtudná, hogy ilyen érdekes hely közelében voltam és el nem mentem oda. No, csak jőjj szaporán, ne vesztegessük az időt.

— De mikor nem szabad!

— Szeretném tudni, ki tiltotta meg? Különb, ha semmikép sem akarsz jönni, hát nem erőltetek, megyek magam.

Nem is késlekedett tovább, hanem megindult. Jolánka most még nagyobb zavarba jutott. Hogy engedje a vendégét egymagára az erdőbe? Ez nem lehet. Ketten mégis csak inkább merhetnek valamit. Ha Emmikének valami baja esnék és nem volna mellette senki, az már mégis borzasztó volna. Ezt nem engedheti.

— Várj egy kicsit hat, Emmike. Ha már minden áron menni akarsz, hát elkísérlek.

És ő is keresztül bujt a nyíláson s mihamar ott volt Emmike mellett, aki ezzel nagyon meg volt elégedve.

— Így már helyesen van. Te jó és kedves vagy. Majd én is megteszek akármit a kedvéért.

Megindultak a sötét erdő felé. Csakhamar Jolánka is elfeledte aggodalmát, hogy tilos uton járnak-e vagy sem. Csak arra gondolt, mit fog látni abban az erdőben, melyet messziről oly sokszor megbámult. Csakugyan találnak-e ott valami rendkívüli dolgot?

Az erdő, miként említettem, nem volt olyan nagyon közel, mint ahogy látszott. Jókora mezőségen kellett végig menni, aztán egy kis patakhoz értek, mely egyenest az erdőből jött. Ennek a

partján sétáltak végig, jó darabon szótlannul. Nem is láttak senkit, semmit, az egész táj néma volt. Ez nagyon tetszett Emmikének, aki roppant komolyan mondá:

— Tökéletesen igazad van, Jolánka. Ez nem valami közönséges hely. Talán soha sem is járt itt előttünk senki. A néni és a bácsi mit beszéltek erről az erdőről?

— Semmit. Soha sem említék. Azt hiszem, ők csakugyan soha sem jártak itt.

— No lám! Annak pedig okának köll lenni. Mert az már csak lehetetlen, hogy valaki ilyen nagyszerű erdő közelében lakjék és soha se menjen feléje. Te persze nem fürkészted ki az okát, de ha Tamás volna itt, ő már bizonyosan tudná.

— No, a néniék talán azért nem járnak erre felé, mert ez a föld meg az erdő nem az övék.

Emmike szinte szánakozólag nézett Jolánkára.

— Ugyan mit beszélsz már! Mintha csak a maga erdejében sétálhatna az ember. Más oka van annak. Azért nem járnak erre, mert félnek, mert tudják, hogy itt valami kísértetek járnak.

— Oh, ne mondd már ezt! szólt Jolánka szinte elszomorodva. Ezt ugy nem szeretném hinni az én kedves erdőmről. Mondjuk, hogy tündéreké laknak benne, azt nem bánom... talán még valami nyomukra is találunk.

Emmike ismét nagyon komoly, fontos képet csinált. Aztán épp olyan komoly, oktató hangon mondá;

— Tudod, kedves Jolánka, én nem csodálom, hogy efféléket beszélsz. Te itt egymagad vagy, senkivel sem szólsz,

hát nem is tudsz semmit, azért csak holmi tündéreken jár az eszed, a hogy a mese könyvekből olvastad. De az mind csak olyan hiábavaló mese, nem hiszi azt mai nap már senki sem; ez nagyon gyerekes, csak egészen kicsi babáknak való. Ha Tamás előtt mondanál efféléket, nagyot nevetne rajtad és aztán szóba sem állna veled, mert nem szeret egészen kicsi gyerekekkel vesződni, akik még azt sem tudják, mi a mese, és holmi tündérekben hisznek. Pedig én szeretném, ha majd Tamással is jó barátok lennétek.

Ezt nagyon természetesen Jolánka is kívánta. Hogy ne kívánt volna jó barátságot kötni azzal a jeles, okos és vitéz Tamással, és hogy ne félt volna attól, ha Tamás szóba sem áll vele! De a kedves tündérekéiről mégis csak nehezen tudott lemondani. Mennyi szépet gondolt el róluk, mikor ugy magányosan üldögélt kedvencz lugasában! Még éjjel álmában is hányszor játszott velök s milyen öröme volt, mikor nappal is merengett szép tündér-álmain. De hát Emmike és Tamás nem szeretik a kedves tündérekéket, nem is hisznek bennök. Most pedig választani kell: vagy Emmike és Tamás, a böles, jeles Tamás, vagy a tündéreké. A tündérekéket, nem tagadhatta, még soha sem látta, Emmike és Tamás pedig valósággal itt vannak... már így hát mégis csak a tündérekéről kell lemondani. De még megpróbálta, hogy megvédelmezze őket.

— Nem tudom, mért nem akarjátok hinni... mikor hisztek a kísértetben. Mért ne lehetne tündérke is, ha kísértet lehet?

— Mondom, hogy te azt nem érted, mert nagyon keveset tudsz a világból. A tündérekéről csak azért beszélnek az öregebb emberek, hogy a kis gyerekeket mulattassák. Aki elhiszi nekik, az kis gyermek. Én pedig nem vagyok az, hát még Tamás! Ha neki valaki efféléről mesélne, mindjárt megkérdezné, hogy hát a ki meséli, hiszi-e? Persze hogy nem hiszi! De másképp van ám a szellemekkel és kísértetekkel! Ezekről azt mondják, hogy nincsenek, nem hisznek benne, az csak babona, de azért hiszik ám! És félnek is tőlük. A világért sem mennének éjjélkor az elhagyott templomba vagy a temetőbe. És kérdezd meg csak, hogy miért? Neked talán nem mondanák meg, de Tamás sokszor kivallatta ám az embereket, hogy a kísértettől félnek. No, már pedig ha félnek, akkor csak kell is kísértetnek, boszorkánynak, gonosz szellemnek lenni? Mi?

— Ha úgy van... akkor persze... bizonyosan...

— Természetesen, hogy bizonyosan. No lásd, tehát holmi együgyű tündérmeséket nem szabad elhinni, de a kísértet, boszorkány, az már egészen más. Én különben az effélétől sem félek, mert Tamás azt mondta, hogy a kinek tiszta a lelkiismerete, annak nem árthat semmiféle gonosz lélek. Tamás sokszor kívánja, bár csak egyszer már ő is találkozna ilyen kísértettel. Ő nem szaladna el.

— Tamás bizonyosan nagyon bátor, szólt Jolánka bámulattal. Én bizony elfutnék, tudom.

— No már azt én is hiszem. De hát Tamás, tudod, az egészen más. Ő már

nagy fiu, a városban jár iskolába és sokszor megbirkózik sokkal nagyobb fiukkal. Azután huszárnak is készül, annak pedig nem szabad megijedni semmitől, az csak úgy lóhátról beszél a sátánnal is.

— Jaj de szép az, ha valaki olyan vitéz! álmélkodék Jolánka.

— Szép bizony. És ha valakinek ilyen bátyja van, akkor aztán tanulni kell tőle. Én sem ijedek ám meg a magam árnyékától.

Ezt azonban Emmike hamar megbánta, hogy mondta. Mert ezalatt már eljutottak az erdőbe s amint ott a nagy fák közt jártak, Jolánka egyszerre csak figyelmesen nézni kezdett mindig egy irányba.

— Mi az? Mi van ott? kérde Emmike elsápadva.

— Valaki jön... még nem látom jól... de úgy látszik, mintha a Magdolna asszony volna.

Csakugyan az volt. Egy magas, csontos, öreg asszony jött hosszú léptekkel a fák közt s kémlélődve nézegetett szét. Egyszerű, sötét színű ruha volt rajta, a feje majdnem egészen bekötve szintén fekete kendővel. De azért látni lehetett arcát s a ki látta, az megijedhetett. Alig lehetett rámondani, hogy emberi arc. Nagy forradások, fekete és vörös foltok ékteleníték el az egész arczát; olyan volt, mint valami borzasztó maskara. És ami még inkább megdöbentette Emmikét, az volt, hogy Magdolna asszony nem egymaga jött. Egy nagy fekete macska lépkedett utána, felborzalt szőrrel, villogó szemekkel s nem tágitva egy pillanatra sem asszonyától.

Még a Magdolna asszony rettentő ábrázata nem rémitette volna talán meg oly nagyon Emmikét; de mikor a fekete macskát megpillantotta, no már akkor tökéletesen elfelejtette, hogy ő a jeles és vitéz Tamás testvére, a kinek nem illik megijedni. Halványan, reszketve ragadta meg Jolánkát, aki egy csöppet sem akart félni.

— Bujjunk ide e mögé a nagy fa mögé, sugta Emmike. Még nem láttott... talán nem is fog észrevenni... lapuljunk le a földre, a mig odább megy.

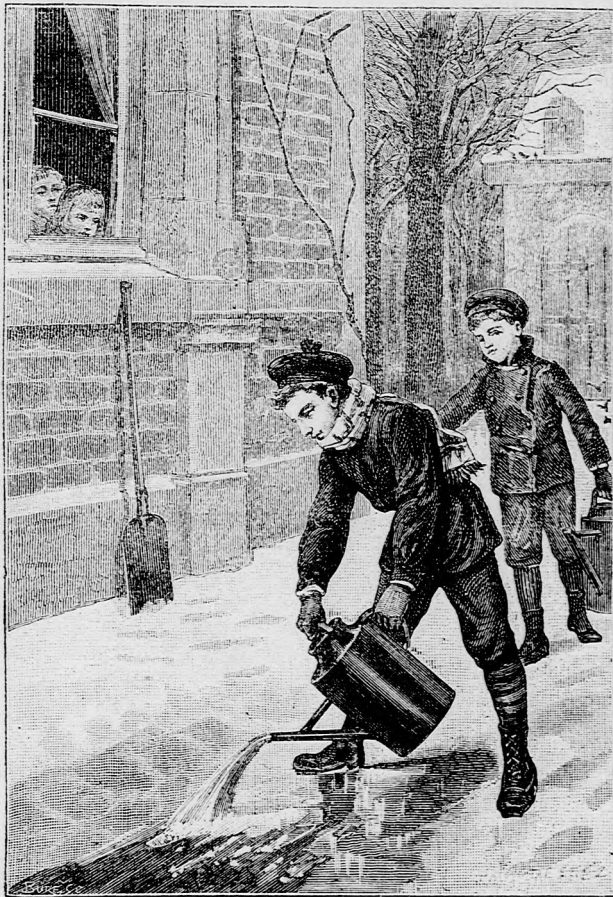
Jolánka látva, hogy a vitéz Tamás bátor huga nagyon meg van rémülve, most már maga is megijedt egy kicsit, ámbár nem igen tudta, miért. Látta ő már többször Magdolna asszonyt, ismerte az ijesztő ábrázatát meg a fekete macskáját, amely mindig vele járt. A faluban minden gye-

rek nagyot szepegve menekült, ha Magdolna asszony jött szembe; de ha aztán elhaladt, a háta mögött messziről ugyancsak gunyolták, csufolták, kiáltoztak utána. De még a felnőtt emberek sem szóltak

hozzá soha egy szót. Ha valaki a háza kapujában állt és látta, hogy Magdolna asszony közeledik, bizonyosan rögtön befordult a háza és becsapta maga után az ajtót. Az utcán pedig messziről kikerülték s ha már épenséggel ki nem kerülhettek, megvető pillantással mentek el mellette.

Hogy miképen jutott Magdolna asszony ahhoz a borzasztó ábrázathoz, azt Jolánka nem tudta, csak úgy homályosan hal-

lotta egyszer valakitől, hogy az a Magdolna asszony valamikor elkövetett valami kegyetlen gonosz tettet és attól fogva olyan ijesztően rut, mert ez a rutsága éppen a

HÓ AZ ABLAK ALATT. (Lásd a 25. lapon.)

gonoszsága jele. Jolánka nem hitte ezt olyan nagyon bizonyosnak, már csak azért sem, mert otthon a mamája sokszor mondta neki, hogy ha valakiről rosszat beszélnek, nem szabad ám mindent mindjárt elhinni, hanem először meg kell győződni, igaz-e, és csak azután itélni; a külső látszat után pedig soha sem szabad indulni, mert a legszebb piros alma férges lehet belől, és sok külsőleg rut bensőleg jó lehet.

Rendesen tehát Jolánka nem ijedezett Magdolna asszonytól, nem is csufolta és nem is kerülte. De most, miután annyit beszéltek kísértetekről, boszorkányokról, itt a rejtélyes erdőben végre maga is meghökkent egy kicsit. Hátha mégis igaz, amit Emmike beszélt... és hátha az embereknek csakugyan van okuk rá, hogy annyira kerüljék ezt a rettenetes képű Magdolna asszonyt. Itt a sötét erdőben semmikép sem kellemes találkozni vele.

Elbújt tehát ő is Emmikével a nagy fa mögé, remélve, hogy Magdolna asszony és a fekete macska majd odább sétálnak. A fekete macska nagyon ijesztő ugyan, a mesékben mindig gonosz boszorkányokkal jár; de mégis csak jobb, mintha valami finom szaglású kutya volna, mely mindjárt megérzi, ha idegen van közel.

Az öreg asszony lassu léptekkel, folyvást jobbra-balra vizsgálódva közeledett. Nem lehetett valami sürgetős dolga, mert minduntalan meg-megállt és figyelmesen nézegetett szét a földön is. Aztán megint csak tovább ment. Végre pedig Jolánka és Emmike nagy ijedelmére, épen annál a nagy fánál állapodott meg, a mely mögött ők rejtőzködtek. Hogy ők ott rej-

tőznek, azt Magdolna asszony nem gyanította, mert egészen nyugodtan leült a földre s néhány perczig mélyen elgondolkozva ült ott. Aztán benyult a zsebébe és egy kis csomagot véve elő, letette maga elé a földre.

Emmike félt is, de kíváncsi is volt. Óvatosan, nesztelenül megmozdult és kitekintett a fa mögül. Magdolna asszonynak az arcát nem láthatta, mert az el volt tőle fordulva, aminek Emmike nagyon örült. De már annak nem örült, hogy az a veszedelmes fekete macska épen szembe nézett vele és rögtön észre is vette, felborzolta a szőrét és fenyegetően villogó szemekkel pillantott feléje. Ezt még Magdolna asszony is észre vette.

— No, mit haragszol czicza? szólt szeliden a macskához. Nincs itt senki, nem kell félnünk semmitől.

(Folytása következik.)

ÉVIKE.

*APRO dundi vagyok
én,
Irni még nem tudok
én;
De beszélni, folyéko-
nyan —
S még gyorsabban fu-
tok én.*

*Futok futok szaporán,
Elibéd édes mamám,
Hogy elmondja kis Évikéd
Az ő szive mit kíván.*

*Azt kívánja gyermeked
A neved napján neked,
Hogy áldjon meg, boldogitson
A jó Isten tégedet!*

A FEKETE VESZEDELEM.

— Kicsi beszély a kicsinyeknek. —

(Hat képpel.)

GYEDÜL maradt a piczi Piroska a szobában. Ezt pedig ő nagyon szerette. Mert most már aztán tehet amit akar, egészen a maga kedve szerint. Máskor vagy a mama, vagy az a Katicza testvére, de még a szobalány is bele szólnak a játékaiba, hogy: ezt ne tegye, azt ne tegye! Az pedig nagyon unalmas és bosszantó.

Most válogathat, mivel akar mulatni.

Ott feküdt baba-ágyában a szép kis Vicza és hivatgatólag nézett.

— Nem, veled most nem játszom, szólt Piroska. Tudod, Viczuska, veled játszhatom akármikor, azt soha sem tiltják. Te csak pihenj szépen.

Nem messze a Viczától felfordulva feküdt a báránka. Bizonyosan nem volt kedvére az ilyen kellemetlen fekvés, jobb szerette volna, ha Piroska lábára állítja és jól megsétáltatja. Nem tudott ugyan bégetni, de Piroska mégis kitalálta, mit akar a báránka. Csakhogy ennek is így felelt:

— Maradj csak ott nyugodtan, majd máskor kerül rád a sor. Veled is játszhatom akármikor. Most egyéb mulatságot keresek.

Meg is találta mindjárt, sietett a kályha mellé a széntartóhoz. Ide kívánczolt ő már régóta, de soha sem eresztették.

A hányszor csak meg akarta vizsgálni azokat a fekete köveket, mindig eltított-

ták onnan. Pedig az nagyon érdekes, az a fekete kő. Lám, az utcán, a kertben, udvaron mennyi kő van, de egy sem fekete. Aztán hiába teszi azt a többi követ a tűzbe, csak kő marad. Ez a fekete kő pedig megég, akár a fa. Ezt már csak megköll vizsgálni. Itt bizonyosan valami nagyon érdekes új játékszere akad.

Le is telepedett egészen kényelmesen a kőszéntartóhoz és vizsgálgatta a fekete köveket. Volt ott nagy darab, kis darab, meg egészen apró, de még gyönyörű fekete por is. Piroska nagy figyelemmel fölszedegette ezt is, azt is, és gondosan fürkészte, melyik a szebbik. Vagy talán még legjobb lesz, ha a fekete porból szerez zsákmányt. Majd elhiteti a Viczával, hogy az fekete törött cukor.

De még előbb meg köll kérdezni a Viczát, szereti-e a fekete cukrot? Fölkelt tehát és kezébe vette a szép fehérbe öltöztetett bábút, hogy tanácskozzék vele; de amint megfogta, ijedtében el is ejtette. A Vicza gyönyörű ruhácskáján hirtelen csuf fekete folt támadt.

Mi az? Piroska meghökkenve bámult egy ideig a Viczára, aztán a saját kezére esett a tekintete. Akkor ijedt meg csak igazán! Hiszen olyan fekete a tenyere, mintha szerencsen volna!

Jaj, most mi lesz! Az a fekete kő bizonyosan valami boszorkányos portéka! Kifogott rajta, a mért titokban tett olyat, amitől a mama tiltotta. Most már el lesz árulva! Mert ime, hiába vár: a keze

csak fekete maradt... nem akar elmulni! Hátha örökre úgy marad és mindig mindenki tudni fogja, hogy szófogadatlan volt! Ez rettentő büntetés lesz!

Ez még semmi! De amihez csak nyul, az is mind fekete lesz. Tessék! A szép köténykéjén már ott van a keze nyoma, mintha csak oda pingálták volna. Mi lesz így belőle!

Borzadva tekintett a fekete kövek felé. Ki hitte volna, hogy azok olyan veszedelmes jószágok! Azok bizonyosan megigérték a mamának, hogy megbüntetik Piroskát, ha hozzájuk nyul, mikor meg van tiltva. És ki tudja, mit mindent nem fognak vele elkövetni!

Most már nem szerette Piroska, hogy egymaga van a szobában ilyen veszedelmes társasággal. Utoljára még talán az orra, arca is fekete lesz, szerecsen kis leány válik belőle. Akkor aztán rá sem ismer többé a mama.

Futott a szobából s a mint az ajtót nyitotta, csak növekedő borzadással látta, hogy nem mulik a veszedelem. Amint az ajtóhoz hozzányult, azon is rögtön ott termett a fekete folt. Most már tehát bizonyos, hogy amit érint, azt mind csuffá teszi, maga is csuffá van téve. Ki hitte volna, hogy a biztos szobában ilyen nagy bajba lehet bele kerülni!

Tétovázva, aggódva állt meg a másik szobában. Mit csináljon? Csak legálább jönne valaki... de nem jön senki...

mindnyájan lent vannak földszint... senki sem gondol a szegény Piroskával. Ez nagyon nem szép tőlök. Hogy is tudják őt így magára hagyni, mikor ő nem szereti, ha egyedül van a szobában! Az imént, az igaz, másképp volt, de akkor még nem érte utól a fekete veszedelem.

Valamit pedig mégis köll tennie. Hiába vár, hiába áll itt a szoba közepén, a baj nem mulik. Féltve is, reménykedve is nézte újra meg újra a kezeit, — mind hiába, csak olyanok maradtak — feketék.

Rászánta magát, hogy lemegy Katinkához. Az talán tud segíteni. Persze, bajos lesz kissé, mert Katinka kérdezni fogja: mit csinált? S akkor talán meg is büntetik. Így is baj. Mindenképp nagy baj!

Mélyen elszomorodva, sirva ballagott le a lépcsőn. Ott is, amint a karfába fogózkodott, mindenütt csuf feketeség maradt utána. Ha ez így tart, az egész ház csupa fekete folt lesz. És ezt! mind ő okozza. Egészen megrémülve ért le s a mint Katinkához benyitott, úgy zokogott, hogy szólni is alig tudott.

- Mi a bajod? kérdé Katinka.
- Jaj... jaj... a kezem... a Vicszám... a kötényem... minden...
- Ni, csakugyan! Jöszte csak közelebb! Mi lelte a köténykédet? A kezed nyoma látszik rajta. Hát a kezed micsdás? Hiszen csupa szén... Mit csináltál?

Piroska
kissé habo-
zott a fele-
llettel.

— A kö-
széntartó-
nál voltál és
ott babrál-
tál, ugy-e?

Pedig tudod, hogy nem szabad. Ugy-e
tudod, sokszor hallottad?

— I... igen... oh, nem is teszem
soha többé... nem gondoltam, hogy olyan
veszedelmes!

— No, valami nagy veszedelem nincs
benne, csak bemázoltad magadat és min-
dent, amihez hozzá nyúltál.

— Kedves Katinka, segíts! Kérlek
szépen, segíts... soha sem teszem többé,
csak legyen megint olyan a kezem, mint
volt és ne váljék minden feketévé, amihez
hozzá nyulok. Az borzasztó!

Katinka valami nagyon biztos szert
tudhatott, mert nem ijedt meg, sőt nevetett.
Aztán előhívta a szobalányt s ez akicsikét
elvezette a mosdó tálhoz. Ott szépen meg-
mosdatta a Piroska kezeit, aztán tiszta

köténykét,
ruhácskát
adott rá.

— Így ni,
szólt Ka-
tinka, már
nincs többé
semmi baj.

Ha megijedtél, az nem ártott, mert meg-
tanultad, hogy a ki tilosba fog, könnyen
járhat úgy, mint te most, hogy éppen a
tilos tette árulja el.

De nem is nyult többé Piroska olyan-
hoz, amitől eltiltották, inkább elhitte előre,
hogy nem neki való. Így aztán nem is érte
többé se fekete, se másféle veszedelem.

HÓ AZ ABLAK ALATT.

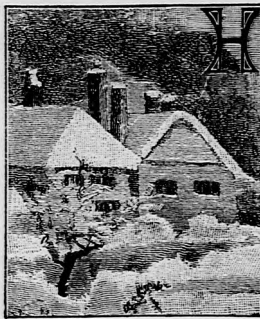
(Képpel a 21. lapon.)

TEGNAP volt hóesés nagy,
Az éjjel meg kemény fagy.
Oda ragadt mind a hó,
El sem lapátolható.
De ki fogunk a fagyon,
Vizzel locsoljuk nyakon;
S hogy könnyen engedjen fel:
Üstből csapolt meleggel.
Hozzad Janim, emelked,
Hozzál vizet, meleget!
Olvasztja a meleg ár, —
Ni hogy folyik, enged már!
Mint kis patak, olyformán
Ömöl be a csatornán.
A lapátot szaporán!
De hát a lapátra tán
Nincs is szükség Janikám:
Mert a harmadik vödörre
Mind a hó elfolyik ám.

A MEGTAGADOTT SZIVESSÉG.

— Beszélyke. —

(Képpel a czimlapon.)

LÁBA törték a fejö-
ket, alkalmasabb
napot nem talál-
tak tervök meg-
valósítására. Eb-
ben egyetértet-
tek. Általában
mindig egyetér-
tettek ők ketten,
a kis Nella és a csöppel sem nagyobb
Bella. Mondom, hogy csöppel sem nagyobb,

amiből azonban nem következik, hogy tehát kisebb. Egyik sem volt sem nagyobb sem kisebb, ami egész egyszerűen úgy lehetett, hogy ikertestvérek voltak. Még a nevöket is úgy szerették hallani, hogy éppen csak egy betű különbség legyen köztük.

— Tehát mint mindig, úgy most is egyet gondoltak.

— Tudod, mondá Nella, nagyon jó volna, csak hogy mégis messze van kissé. Magunk nem mehetünk.

— Persze, hogy bajos. Magam is azt hiszem. A Zsuzsit pedig hiába kérjük, ha egyszer azt mondta, hogy nem ér rá.

— Hát ha Sándort kérnök meg?

— Az nagyon jó lesz! Hiszen ő akárhányszor elsétál a városba csupa mulatságból, hogy valamelyik pajtásának megmondjon valamit.

Szaladtak is azonnal, hogy Sándort megkeressék. Ott találták a tornáczon, amint a korcsolyáját igazgatta.

— Sándor, valamire meg akarunk kérni, de meg kell ám ígéred, hogy megteszed! szólt Bella.

— Igen bizony, mert nagyon fontos! tevő hozzá Nella.

— No, akkor már éppen nem ígérem előre, felelé Sándor. Nem veszek zsákban macskát, engem rá nem szedtek, drágálatos kis hugoskáim.

— Oh, hiszen nem akarunk rászedni, hanem megkérni valamire, ami nagyon komoly dolog.

— Igen, nagyon komoly dolog!

— Képzelem! szólt Sándor gunyosan. Az csakugyan roppant komoly és fontos lehet, amit ti kiokoskodtok. Hadd halljam, mi az?

— Be köllene menni a városba és megvenni valamit...

— Ne is mondjátok tovább, mert abból semmi sem lehet. Most nem érek rá, hogy ilyen hiábavaló utra induljak. Nagy bajjal össze igazítottam a korcsolyáimat s talán csak nem azért vesződtem, hogy ne vegyem hasznát? Most mennem kell korcsolyázni.

— Nem mehetnél később?

— Az nagyon kétséges. Az öreg Mihály kertész azt mondja, hogy havazni fog, pedig ő mindig jól megmondja az időjárást. Ha pedig nagy hó lesz a jégen, akkor nem lehet korcsolyázni. Föl kell tehát az időt használni, amíg nincsen hó; ezt talán csak belátjátok?

A két kis testvérke ezt teljesen belátta. Természetes, hogy Sándor nem áldozhatja fel a maga mulatságát, hiszen ő már olyan nagy fiu. Még jó, hogy meg nem haragszik az alkalmatlan kérésért. Az igaz, hogy most nem ér rá erre sem, annyira elfoglalja a maga dolga. Próbálgatja a korcsolyát, de nagyon csóválja a fejét hozzá.

— No, ebből már soha sem lesz valami híres szerszám... Persze, nagyon régi, nagyon tönkre ment... a szija össze szakadozott, a vas pántjai elgörbültek... most már sajnálom, hogy nem inkább egy pár új korcsolyát kívántam magamnak Karácsonyra a helyett a rajz-eszköz helyett! Vagy legalább a nagymama inkább nekem adta volna azt a szép fényes aranyat, mint nektek. Szeretném tudni, mire való az nektek?

A választ meg sem várta. Hiszen az a két együgyű kicsike ugysem tudna

semmi okosat mondani. Kár is velök az időt vesztegetni. Inkább indult azonnal korcsolyázni.

Bella és Nella meglehetősen zavartan néztek utána. Talán igaza is van Sándornak. Milyen nagy baj neki, hogy nincs szép és jó új korcsolyája! Ha ő kapta volna a nagymamától azt a fényes aranyat, vehetne.

— Én... én oda adnám neki az én részemet az aranyból, szölt Bella.

— Én is... de nem tudom, szabad-e? A nagymama azt mondta, hogy magunk vegyünk rajta, amit akarunk.

— Igen... és ha neki adjuk, akkor mit veszünk a mamának?

— Igazad van, ez a fő! Ennek pedig még ma meg köll lenni.

Az világos, hogy még ma. Mert holnap van a mama nevenapja és ők azt határozták, hogy azon a szép fényes aranyon a mamának vesznek valamit, valami nagyon szépet. De hogyan tehessék meg azt úgy, hogy meglepetés legyen? Ha Sándor megtette volna a szivességet, minden rendben volna. De hát persze nem teheti, mikor korcsolyázni köll mennie.

Eszök ágába sem jutott, hogy nehezteljenek Sándorra. Olyan galambszivü két kis leányka volt a két testvér, hogy talán még nem is látta őket senki, hogy haragudtak volna. Most is csak nagy aggodalmaskodva azon tanakodtak, most már mitevők legyenek?

— Nem tehetünk egyebet, mint hogy magunk megyünk, szölt Bella.

— Igen... de mégis... mit gondolsz, megtehetjük?

— Mit csináljunk, ha nincs más mód?

— Igaz, hogy nincs. Csak olyan messze ne volna!

— Persze hogy messze van... ám-bár, tudod, őszkor a Zsuzsival már beszélünk egyszer oda.

— Az igaz... és egyszer meg a nyáron a mamával. Én tudom is az utat.

— Én is tudom. És ott a városban is tudom azt a nagy boltot, melyben akkor a mamával voltunk.

— Arra én is emlékszem. Bizonyosan oda találunk. De tudod, akkor vissza felé kocsin jöttünk... mamácska azt mondta, hogy nagyon elfáradnánk, ha vissza is gyalog jönnénk.

— Most pedig nem lesz kocsink. De az nem baj, ha egy kicsit elfáradunk. Hát a jó mama hányszor fárad el végettünk?

— De hányszor! Hát induljunk, hogy haza érjünk, mielőtt besötétedik.

— Az ám. Sietnünk kell. Sötétben nem volna jó odakint járni.

S a két kicsi leányka minden további habozás nélkül felkészült az utra. Örvendve készült fel. Hogy is ne! Mikor a mamának akartak kedves meglepetést szerezni. Senki sem ügyelt arra, hogy felöltözve, téli köpönyegben, kalapban indultak ki a házból. A mama vendégeket várt estére, tele volt dologgal mind a két keze. De meg akárhányszor kísértáltak a kicsinyek így a közel szomszédba; nem érheti őket itt a kis faluban semmi baj. Ki gondolhatta volna, hogy ők most milyen nagy utra indulnak, szivökben csupa szeretettel és örömmel, nem rettenve vissza fáradságtól, téli hidegtől.

A hideg, az igaz, nem volt valami nagyon nagy. Sötét, szürke felhő borította

az eget s talán ezért jósolgatta az öreg Mihály, hogy hó lesz. A két kis vándor azonban nem gondolt erre, csak ballagott szaporán az országuton. Nem is lehetett eltévedni, mert jó messzi van ugyan, de látszott a városka nagy templomának a tornya.

Odáig jócskán kellett gyalogolni. Rakták is szaporán aprócska lábaikat, de bizony csak lassan jutottak előre. Nem is esett oly könnyen a gyaloglás, mint őszkor vagy a nyáron, mikor nem köllött a nehéz téli ruhát czipelni.

— Te Bella... nekem úgy látszik, mintha a város messzebb volna most, mint azelőtt volt, szólalt meg Nella. Pedig az nem lehet, ugy-e?

— Persze, hogy nem... Pedig nekem is úgy látszik. De majd csak oda érünk. Elmennék én a mama kedvéért még messzebb is.

— De én is! Oh, én nem bánom, ha messze van is.

Biztatták egymást és vitézül poroszkáltak tovább. Egyik-másik utas ember, a kivel találkoztak, nagyot nézett és bámult. Ilyen gyöngye kis uri leánykák nem szoktak így az országuton vándorolni. De ők nem álltak szóba senkivel, csak haladtak előre pihenés nélkül és végre el is jutottak szerencsésen a városba.

Itt aztán kissé mégis meg voltak akadva. Sokszor jártak ugyan a városkában, de soha sem egyedül. És ha kis város volt is, mégis nagyon nagy volt a falucskához képest, melyben otthon éltek. Sok ember járt-kelt az utcákon, kiki a maga dolga után sietett s nem törődött másokkal. Itt már nem bámulták

meg a két kis leányt, mert akárhány járt olyan az utcán. Tudja az mind, hova megy, mit akar, nem kell velök törődni.

De a két kis testvér nem tudta olyan nagyon bizonyosan, hol van az a bolt, a melybe el akarnak jutni. Emlékeztek rá, hogy sarok-bolt, nagy üvegtáblás ablakkal, melyekbe százféle szép holmi van mutatóba kirakva. De melyik utcában van? Sokáig bolyongtak ide-oda, találtak tiz sarokboltot is, de egyik sem volt az igazi. Az idő pedig mult, már esteledni is kezdett és a levegőben gyanus fehér pihék szállongtak. De nagy igyekezetökben ezt észre sem vették, kivált mikor végre egy sarkon megpillantották azt a boltot, a melyet kerestek.

— Ez az! Ez az! kiáltá Bella. Emlékszem a nagy oroszánra, mely az ajtó fölé van festve.

— Igen, ez az... látom itt az ablakon át a boltosnét... ráismertem.

Többször voltak a mamával ebben a boltban, ismerte is őket a boltosné. Egész bátran léptek tehát be s a boltosné nyájasan fogadta őket, kérdezve, mivel szolgálhat?

— A mamánknak akarunk venni valami meglepetést... valami szépet. Van ám pénzünk, megfizetjük.

És előmutatták a gondosan őrzött aranyat.

— Hát csak tessék választani, szóló a boltosné.

Hanem ez a választás nagyon nehéz volt. Százféle szép portéka szorongott a bolt állványain; mit válasszanak ki? A jószívü boltosné maga is segített nekik néze-

getni s tanácsot adott, mi volna jó, mi nem. Ebbe ismét sok idő telt bele, már rég beesteledett, rég lámpás égett mindenütt. Végre találtak kedvökre való holmit s megvették. Biz ők oda adták volna érte az egész aranyat, de a boltosné jólelkű, becsületes aszszony volt és nem akarta rászedni a tapasztalatlan kicsinyeket.

— Az arany értékének a felét visszakapják, kedveseim. Elég a fele.

A két testvér elámult. Nem is hitték, hogy egy arany olyan sok és hogy ők olyan gazdagok. Most már mit csinálnak azzal a tömérdek pénzzel?

— Tudná Sándor; ha itt volna, szólt Nella.

— Ő bizonyosan egy pár korcsolyát venne magának.

— Hát vegyünk neki egy pár korcsolyát.

— Igazad van. Hogy fog örülni!

Ésmegvették a korcsolyát. Még éppen telt rá a pénzből. A boltosné csomagba kötötte a vásárolt portékát s a két kis vásárló nagyon elégedetten indult hazafelé.

Azaz csak addig voltak megelevedve,

amig ki nem léptek az utcára. De odakint az alatt, míg ők a boltban vásároltak, nagyon megváltozott a világ. Sűrűn hullott a hó, már vastag rétegben fődte a földet. Csipős hideg szél kavarta, sodorta a havat, fődél alá kergetve mindenkit, a kinek nem volt okvetlenül dolga odakint. Sötét is volt már egészen, ámbár még nem igen későre járt az idő; de hát a téli est hamar leszáll. Ilyen zimankós téli időben Bella és

Nella soha sem jártak még kint a szabadban, még otthon sem. Most pedig messze voltak hazulról, nagy ut volt előttük odáig. Meghökkenve, megijedve néztek egymásra.

FELADVÁNY A SZENTIRÁSBÓL. Irítok meg, mit ábrázol e kép?

— Mégis csak haza köll mennünk... a mama keresni talál... nincs is az olyan nagyon messze, szólalt meg a kissé bátrabb és erősebb Bella.

— Igen... természetes, hogy haza köll mennünk.

Megindultak, szótlantul, aggódva. Amíg a városka utcáin jártak, addig még csak megjárta. Ott legalább az utcai lámpások világítottak. De mikor kiértek a szabadba, a csöndes, elhagyott utra, ott már nagyon kietlen, ijedelmes volt a világ, a szél ott kint még erősebben és élesebben fujt. Bár jól fel voltak öltözve, csak hamar ugyancsak érezni kezdték a dermedtő hideget. Ilyenkor persze legjobban az ember annál szaporábban lépeget. Igen ám, a ki bírja! De a két kis leány már különben is egészen ki volt fáradva s most a hidegtől, aggódástól végkép oda lettek.

— Bella... én nem bírok tovább menni, szolt Nella.

S lerogyott a hóba.

— Ha te nem jöhetsz tovább, én sem megyek. Nem hagylak el.

— De mi lesz velünk, ha itt maradunk? Megfagyunk!

— Nem tudom... talán megsegít a jó Isten... hiszen nem akartunk rosszat... jó mamánknak akartunk örömet szerezni.

— Igen... jót akartunk... de talán nem jól fogtunk hozzá...

— Igazad lehet... talán hibáztunk... de megkérjük a jó Istenkét, bocsássa meg és segítsen rajtunk... Majd én imádkozom... elmondom az esti imánkat és te majd mondjad rá, hogy »Amen!«

S a két kis leányka a Gondviselésbe bizva imádkozott. Bella össze kulcsolt kezekkel mondta el az imát (Lásd a képet a czimlapon) s Nella áhitattal hallgatta, magában pedig utána mondta. Aztán együtt mondták rá, hogy »Amen!«

Éppen mikor ezt mondták, a nevöket kiáltozta valaki. Először messziről, aztán egyre közelebből. Erre még a fáradt Nella is fölugrott.

— Ez apácskának a hangja! Éretünk jönnek! Oh, most már nincs baj.

Nem is volt. Pár perc múlva oda ért az apa, aki keresésükre indult több emberrel. Ölbe kapták a kicsinyeket s nem sokára otthon voltak. S mikor már otthon voltak, vissza tért a jókedvök is. De a mama nem volt jókedvű.

— Ti rossz kis gyermekek! Hogy tudtatok ilyen meggondolatlan utra indulni? Jó hogy Sándor kitalálta, merre keressünk!

— Ne haragudjál, édes jó mamácska! Könyörögtek a kis leányok. Azt hittük, hogy jól megjárjuk és majd neked örömet okozunk. Magunknak kellett mennünk, mert Sándor nem mehetett.

— Ugyan mi volt az a sürgetős és fontos dolog? Hadd halljam az egészet.

Elmondták s egyuttal kibontották a csomagot. A jó mama természetesen nem tudott haragudni, mikor a tiszta szeretet ilyen jelét látta. Gyöngéden megölelte a kicsikéket. De aztán másra is gondolt.

— Hát ez a pár korcsolya kinek való?

— Ezt Sándornak hoztuk, az övé már rossz.

indul 301 lap -

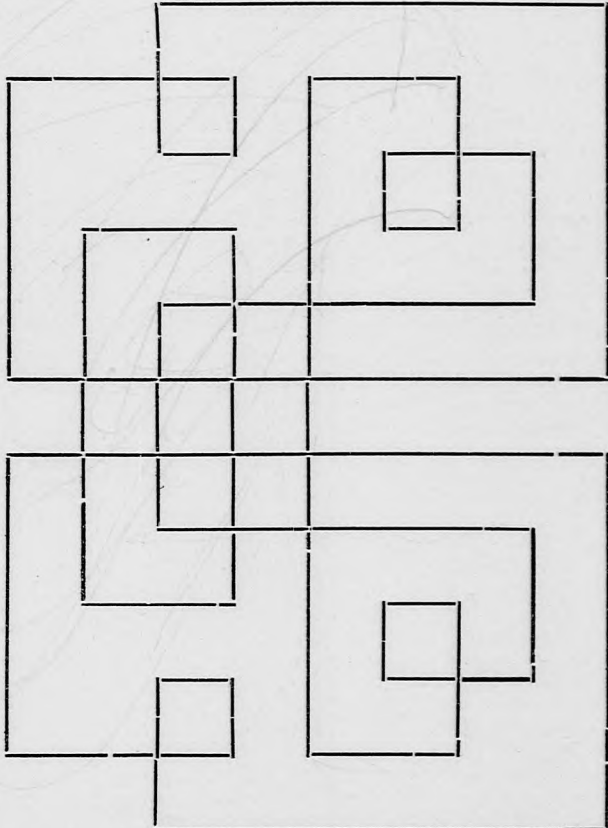
— Sándornak? Lássuk csak. Hogy is volt ez a dolog? Mondtatok valamit, hogy először megkértétek Sándort, menjen ő helyettetek. Hogy volt az, Sándor?

Szörnyű módon nehéz volt erre felelni. Sándor csak pirult, hebegett, szégyenkezett. Ezek az ő jó testvérkéi ajándékkal lepik meg, mikor ő olyan önző volt, mikor tulajdonképen ő miatta kerültek majdnem veszedelembé! Nagyon, nagyon szégyelte és könyezve vallotta meg, hogy csuful viselte magát, rossz testvér volt.

— Magam is azt hiszem, szólt a mama. De jó testvérekéid kenyérrel fizettek a kőért. Tanulj tőlök és soha se feledd, hogy az önzés a legrosszabb tanácsadó. Soha se tagadd meg a szivességet, melyet megtehetsz, mert szégyelni fogod, hogy megtagadtad!

FELADVÁNY.

Ez ábrának egy pontjából kiindulva, megszakítás nélkül kell végig húzni a vonalat, míg vissza tér a kiinduló ponthoz. Nem szabad egy vonalrészben kétszer végig menni, sem egy részt átugorni s aztán pótolni. Hogyan köll tehát a vonalat vezetni? (Próbálgatás végett átlátszó papirosra másoljátok le az ábrát. F. b.)

Számítási találós mese.

Az apa elhalálozván, özvegyére s két árójára 20,000 frtot hagyott örökségül; de olykép intézkedett, hogy a nagyobbik gyermek 2000 frttal kapjon többet a kisebbiknél, az anya pedig annyit, amennyit a két gyermek együtt véve.

Mikép esett meg tehát az osztály?

UTÓLAGOS MEGFEJTŐK.

A »Kis Lap« XXXVII. kötet 21-dik számában közölt rejtvények megfejtését utólag még beküldték: Szász Gabrielle, Reich Olga, Ritter Lajos és Sándor, Lamm Dezső. Visontai Ilonka, Madarász Mariska és Olga, Szeszler József.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

„Pamut labda.“ Tán nem is olyan ismeretlen, mint beküldője gondolni látszik. Mégis, ha szabatosabb volna a leírása, rajzzal közölnök. — **Vajda Irénke.** Az általános tetszéssel fogadott »Sastoll« után ugyanattól a szerzőtől fogok közölni egy hasonló elbeszélést. Ama szerzőnek művei még nem jelentek meg magyar nyelven. — **Isaák Sára.** Az immáron anyányi rigócska vidám szava annál kedvesebben esett, mert már nem is vártam. Az egész fészeknek változatlan szeretetemet. — **Fürth Vilma.** Tán a kedvező véletlen ismét közibétek vezet. Üdvözöllek. — **Jelenik Ada.** Ha van, amiért megharagszom, az, hogy ezt fölteszik rólam. Megszólításodat a hangversenyben örömmel vettem volna. Más alkalommal csak bátran közeledjél. — **Baán Menyus és Laczi.** A gőzfecskendő gőzzel fojtja el a tüzet. — **Adler Irénke.** A keresztes rejtvény szövege hibás. Vetni csak egy t-vel szokott a magyar. A példaszó pedig így hangzik: »ki mint vet, úgy arat.« Ehhez képest már most újból szerkeszd meg a te föladványodat. A másik már jobb, és ha még meg nem jelent, sorát ejtem. — **Jansza Paula.** Ha rajzod gyarló is, küldjed bizvást. *Ezen* nem mulik a közlés, csak jól legyen összeróva. Főlépüléseden örvendek; csinos írásu, gondos levelkédet dicsérhetem. — **Kaltneker Györgyike.** A rajzolat ügyes; de az egyik nem való a »Kis Lap«-ba, a másik pedig már rég jelent meg. — **R. M.** Nem írom ki egész nevedet, mert meg akarlak róni, szószerint közölvén leveledet. »Minden gyermek« — úgy mondd — »örvend a karácsonyi és újévi ajándéknak; én, ki Forgó bácsinak lapját figyelemmel olvasom, örvendtem volna, ha Forgó bácsi bár csak a legcsekélyebb karácsonyi vagy újévi ajándékkal megtisztelt volna; de se baj, az embernek az életben sokszor kell azt nélkülözni, amit legjobban óhajtana. Reményilem« — így fejezed be panaszodat — »a jövő számban egy kis vigasztaló verset fog velem közölni.«
Ime az én versikém hozzád:

*Hogyan igazítsam helyre
Földben a fonák fogalmat?
Élvezed a „Kis Lap„-ot, és
Ezért még te vársz jutalmat?*

*Talán inkább megfordítva:
Inkább engem illelne meg,
Hogy akit vezettem, rólam
Emlékezze meg a gyermek.*

*Persze, csak rövidke sorban —
Mert kevéssel is beérem:
Egy üdvözlő hála-szócska
Nekem édes, gazdag bérem.*

Megvisszátaláltál-e ezen a versikén, nem tudom. De hogy okultál rajta, reményilem. — **Bencsik Nora és Bertl, Reich Olga, Dudás Miklós, Schwarz Olga, Bernát Margit, Lehóczky Misi, Müller Erzsike** stb. az e rovat elején a m. számban olvasható sorokra utallak. — **Balogh Bálint, Schlichter testv., Delmonico Scipio.** Szíves érzelmeiteket viszonzom. — **Szász Gabrielle.** Érdeklődve várom. — **Ida néni.** Végre! Ezer és egy köszönet. Levél megy. — **Szeszler József.** Amit Vajda Irénkének üzentem, az neked is szól. — **Müller Katicza.** Nagyon könnyűnek találok a körrejtvényt és nehezebbet kívánsz. Ugyanabban a számban van még két másik rejtvény, kissé nehezebben megfejtendő, — de azoknak a megfejtését nem küldöd. Tehát csak a könnyebb végét fogtad a dolognak. Lásd, sok más kis olvasótársad beküldte a nehezebb rejtvények megfejtését is és nincs kifogása a könnyebbik ellen, tudván, hogy nem mindenki tud a nehézzel megbirkózni. Te állítod, hogy tudsz, de csak a könnyebbeket küldöd. Várom a többi is tőled, hogy lássam, neked is szólnak-e a nehezebb feladványok. — **Lovasy Anna.** Kéréseddél a »Kis Lap« kiadó-hivatalához fordulj. — **Bernáth Emil.** Jó volna a feladat, de a »lámpa« magyarán »lámpás«. Ily értelemben dolgozd át újra. — **Kaspárek Anna.** Csak hogy szerencsésen átestél azon a kegyetlen ujmódi nyavalyán, az influenzán. — *Több levélről a jövő számban.*

BÜNTETÉS.

M. E. és *M. R.* rongyos szélű leveleit nem veszem figyelembe. *F. b.*

Jótekonyság.

Az éhező és fázó iskolajáró gyermekek részére: Kormos Tivadar 1 ft., Endresz Julis 1 ft., Grün testvérek 1 ft., Bojniczer Ilonka 1 ft., »Hajnalka« 1 ft., Loewy Anna gyűjtése 5 ft. 50 kr. (Egyes adakzók: Strasser Adél és Kati 1 ft., Loewy Anna és Márta 1 ft., Nagypapa 1 ft., Hesser Serafine 50 kr., Stern Mariska 50 kr., Müller Sarolta 20 kr., Loewy Artur 30 kr., Duka Alexandra 50 kr., Ullmann Marci 50 kr.) Dull Ágnes 2 ft., Bartók Béla 50 kr.

Ez adományok a »Nemzet« című napi lapban vannak kimutatva.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon.
Forgó bácsi.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadó-hivatal: Budapest, Ferencziek-tere 3-ik sz., Athenaeum-épület.
Nyomatja a kiadó tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.